

Christine Nöstlinger

ZUR HÄTÄNZ ZUR

Jonatán Modern Könyvtára

Christine Nöstlinger

ZÜR HÁTÁN ZÜR

Minerva Nova Kiadó
Szeged, 2003

1. fejezet

melyben szüleim és magam iránt táplált szeretetem éles konfliktusba kerül. Az első legyőzi a másodikat, amiből hallatlan nagy zűr kerekedik.

Osztálytársam, Lorenzo – aki régebben több volt nekem egyszerű osztálytársnál – „egyharmad részben” tartja normálisnak, ha az embernek elváltak a szülei. Mivel minden harmadik házasság válással végződik. Naná, hogy minden általam ismert gyerek, akinek elváltak a szülei, inkább szeretnének „kétharmad részben” normálisak lenni. Csak számomra volt még nyolc hónappal ezelőtt is – pontosabban április közepéig – tökmindegy, hogy a szüleim elváltak vagy sem. Nekem ugyanis „egyharmadosan” is viszonylag jó dolgom van:

Először is, az én szüleim már akkor elváltak, amikor még nagyon kicsi voltam, kétéves és két hónapos. Így én nem éltem át a veszekedéseket és a zűrös légkört. Legalábbis nem emlékszem rá.

Másodszor, az én szüleim mindketten egész jól keresnek. Sokan nem mondhatják el magukról, hogy válás után is jól élnek, hiszen két lakásra van szükség. És két autóra. És minden másból is kettő kell. Emiatt aztán a gyerekeknek is sokkal kevesebb marad.

Harmadszor pedig mi sohasem tartottuk magunkat az olyan merev és ostoba beosztáshoz, amelyet a bírósági határozat előírt: hogy például az apa a gyermekét csak hetente vagy havonta egyszer vihesse el egy délutánra. Én olyan gyakran láthattam az apámat, amilyen gyakran csak akartam, vagy amikor ő ráért.

Egyszer kiszámoltam, hogy én több időt töltök havonta az apámmal, mint a barátnőm, Lizzi az övével. Pedig ő egy „kétharmados gyerek”. De az ő apja hétköznap csak későn ér haza, leül egy üveg sörrel a tévé elé, és elalszik. És minden hétvégén horgászni megy. A szintén „kétharmados” Polli barátnőm apja rengeteg időt szentel a lányának, de mindent elront aggályoskodásával, zsörtölődésével és azzal, hogy mindent megtilt.

Már óvodás korom óta világos, hogy apaügyben Lizzi és Polli rosszabbul állnak, mint én. És az is, hogy elégedettnek kell lenni! Ha az embernek van egy kedves mamája és egy kedves papája, nem várhatja el még azt is, hogy ők ketten szeressék egymást, és hármásban – mint egy boldog gombolyag – guruljanak át az életen. Bár ez kétségkívül csodás lenne!

Április közepéig tehát semmi problémám nem volt megszott családi életemmel. Sőt, tudatában voltam néhány előnyének. Elvált szülők például nem fognak össze gyermekük ellen. Nem tehetik, hiszen nem tudják, hogy a másik szülő éppen mit tart helyesnek. Ha például egy kétharmados gyerek új farmert szeretne, de az anyja azt mondja, hogy tessék csak hordani a régieket, az apa ezt tudja, és ő is ugyanazzal áll elő: – Hordd csak szépen a régieket! – De ha egy egyharmados gyerek akar új farmert és az a szülő, akinél éppen lakik, ezt nem támogatja, még mindig próbálkozhat a másik szülőnél, mert annak általában fogalma sincs, hogy az exházastársa a vásárlás ellen van.

Ha például rossz jegyet kapunk, ki lehet választani, melyik szülő írja alá. Ez természetesen nem minden elvált gyereknél van így, sokaknál ez a módszer egyáltalán nem működik. Nálam hál' istennek teljesen bejött, és ahogy már mondtam, április közepéig „megosztott életemmel” tökéletesen meg voltam elégedve.

Azon a hétfőn elég későn értem haza az iskolából. Ugyanis Kékcinke, az osztályfőnökünk és matektanárunk tanítás után kiselőadást tartott nekem a helyes iskolai magatartásról. A mamám „mostaztánkomolyan” arccal fogadott, és azt mondta, valamit meg akar beszélni velem. Valami nagyon fontosat.

A mamám újságíró. Akkoriban egy napilapnak dolgozott itt, Bécsben. Általában otthon végezte a munkáját. Legépelte a cikkeit, és elfaxolta a szerkesztőségbe. Mindig azt mondta, azért dolgozik otthon, hogy ne legyek kulcsos gyerek. Bár nekem semmi bajom nem lett volna, ha az vagyok. Ha egy gyereknek nincs otthon az anyja, az tök ugyanaz, mintha otthon van, de minden egyes alkalommal, ha akar tőle valamit, azt mondja: - Ne zavarj, kérlek! Dolgoznom kell! - Ráadásul a kulcsos gyerekek olyan hangosan hallgathatják a rádiót és a CD-t, ahogyan csak akarják, nem kell a mamájuk fülére tekintettel lenniük. Senki nem zargatja őket, ha tévéznek tanulás helyett. Senki sem veszi észre, ha délben a fagyizóba mennek, és titokban eltüntetik a pörköltet, amit meg kellett volna melegíteniük.

Azon a hétfői napon tehát éppen pakolom ki, amit hazafelé jövet vásároltam az ebédhez - az ebéd kalóriáiért mindig én

voltam a felelős –, mikor a mamám elkezdte mesélni, hogy kapott egy állásajánlatot, miszerint egy Päng nevű újságnak dolgozhat, amit Münchenben alapítottak. És hogy ez mennyire jól jött, hiszen a mostani munkájával már úgymond problémái vannak. Az „ő újságjának” rosszul megy, az is lehet, hogy csődbe megy és megszűnik. Ezenkívül ennél a Pängnél kétszer annyit keresne, mint eddig. Akkor aztán igazán jómódúak lehetnénk!

- Szuper, szuper – mondom, és nem gondolok semmi rosszra, mert feltételezem, hogy mami a cikkeket most nem a város másik végébe faxolja majd, hanem az országhatáron át Münchenbe. Emiatt még ki is akasztom a mamát, ugyanis a faxolással hadilábon áll: 10 kísérletből jó, ha egy sikerül neki. Aztán pedig – igazságtalanul – mindig a gépet hibáztatja.

De a mamám így folytatja:

- Feli, ha elfogadom ezt a munkát a Pängnél, mindketőnknek Münchenbe kell költözni!

Megállt a kezemben a villa. A majonéz a nadrágomra csöpögött.

A mama folytatta:

- Természetesen csak akkor vállalom el, ha te is egyetértesz! Ha úgy gondolsz, hogy ne költözzünk el Bécsből, akkor nem fogadom el! – De eközben olyan arcot vágott, mintha mély depresszióba zuhanna, ha le kellene mondania az állást.

Teljesen tanácstalan lettem. Én olyan gyerek vagyok, aki utálja, ha kényszerítik valamire. Mivel ilyen vagyok, azt is utálom, ha valaki mást kell kényszerítenem. Csak az volt világos számomra, hogy nem akarok Münchenbe költözni! És az, hogy nem akarom a mamát arra kényszeríteni, hogy miattam Bécsben maradjon. És az, hogy erre a tudathasa-

dásos állapotra nincs megoldás! Ezért először egyáltalán nem foglaltam állást. Még azt sem mondtam, hogy majd át gondolom. De a mamám, feltételezem, így értette hallgatásomat. És hogy a döntésben segítsen, lelkesen dicsérte a várost, hogy München micsoda örült jó, tényleg frankó hely. És hogy Bécs vonattal csak 4 icipici órácska. És a papa is örült gyakran utazik Münchenbe üzleti ügyben, így őt sem látnám ritkábban, mint eddig! És egy ilyen „nyitott és közvetlen” gyerek, mint én, azonnal egy csomó barátot talál majd Münchenben! Nem sok hiányzott ahhoz, hogy bemagyarozza nekem, ott sokkal jobb fejek a gyerekek, mint Bécsben!

Délután végiggondoltam, hogy a mamának már annyi terve volt, egy csomószor akart más munkát végezni, és hogy ez eddig sosem jött össze. Minden egyes alkalommal, amikor a felmondását a főszerkesztő asztalára tette, a főnöke egy kicsivel magasabb fizetést ajánlott neki, és siránkozott, hogy nélküle nem tud boldogulni. És ez mindig annyira meghatotta a mamát, hogy maradt.

Megpróbáltam bebeszélni magamnak, hogy ez alkalommal is így lesz, felesleges a túlzott aggodalom.

Este a mama ismét előhozakodott a Päng-állással. Szerinte Münchenben képtelenség lakást találni. Ott még kevesebb olyan lakás van, amit megengedhetünk magunknak, mint Bécsben. Az a város főbérőlcápák paradicsoma! Bár megkérte egy idős müncheni barátnőjét, hogy keressen neki lakást, de az illető nem sok jóval kecsegtette.

Így aztán viszonylag nyugodtan mentem aludni. Ha Münchenben úgysem lehet lakást szerezni, gondoltam, akkor teljesen felesleges ellenkezni az odaszállításom miatt, és ezzel depresszióba kergetni a mamát. Jobb, ha az „álmállás” a főbérőlcápákon bukik meg, és nem rajtam!

A Päng-fenyegetést mégsem tudtam teljesen elfelejteni. Már az osztályban is az a szóbeszéd járta, hogy a mamámmal esetleg Münchenbe költözünk. Mármint ha én is akarom. A hírt Lorenzo anyukája hozta a fodrásztól, mert a mama is ugyanahhoz a fodrászhoz jár, és a szépművésznek – így hívják ott a hajvágót – mesélt a Päng-ajánlatról. A fodrásznő az új hírt azon melegében továbbpletykálta, bár a mama hétpecsétes titokként, bizalmasan közölte vele.

Lizzi és Polli, sőt még Lorenzo is, akivel akkoriban éppen „jártam”, teljesen kiakadt. Ez meghiúsította. Megeskettek, hogy harcolok a költözés ellen, és itt maradok. Nélkülem az iskola unalmas, szürke hétköznapiakból állna!

Én ugyanis szívesen gondoskodom némi változatosságról, mókáról, érdekességről tanítás alatt. Különösen Hollandnál és Kékcinkénél, akit tulajdonképpen Dr. Cinegének hívnak. A gúnynevet én adtam neki, mert nagyon szívesen öltözik hupikékbe. Hollandon és Kékcinkén annyi minden van, amiért muszáj foglalkoznom velük! Kékcinkének igazi savanyú uborka képe van, lógó ajkakkal, elálló fülekkel és szigorú ráncokkal a homlokán. Olyan típus, aki – ahogy az apám mondja – a pincébe jár nevetni. Igaz, hogy vannak jó tulajdonságai is, erre viszont csak később jöttem rá. Akkoriban, április közepén ebből semmit nem vettem észre. Akkor csak azt éreztem, hogy nincs humorérzéke, és semmit sem tud büntetlenül hagyni. Amikor a matematikai problémákról tartott előadásomat rendszeres büfögéssel próbáltam színesebbé tenni – a mama tanított rá, hogyan lehet büfögést produkálni –, nem tudta ezt nem észrevenni. Muszáj volt belém kötnie, hogy valóban a „gyomromban lévő gáz” miatt büfögök-e, vagy szántszándékkal teszem. Amikor a táblához hívtam, és én porhanyósítottam az utolsó darab krétát, úgy tett, mintha valami eget rengető bünt

követtem volna el. Mindent megjegyzett a következő fogadóóráig, és sorban előadta a mamának! Ha valami véletlenül történt velem, akkor is rögtön szándékosságot sejtett mögöttem. Egyszer például leestem a székről. Ahelyett, hogy a beütött hátsóm miatt aggódott volna, menten rám förmedt:

– Ez most egy új módszer, amivel ismét zavarhatjuk a tanítást?

Hollandot szintén nagyon könnyű kizökkenteni. Borzasztóan szétszórt és szórakozott. Amikor biológia tudományát teszi közzé, szívesen szakítom félbe közbevetett, a témához kapcsolódó kérdésekkel. És ő szépen, türelmesen válaszol nekem, mire én ismét „közbekérdezek”, ő újfent válaszol, én újból kérdezek, ő pedig már azt sem tudja, miről beszélt előtte, teljesen összezavarodik. Ha igazán makacs napom van, az egész biológiaóra így telik el, anélkül, hogy Holland a tananyagban egy jottányit is előrébb jutna.

Naná, hogy nem akarnak lemondani rólam az osztálytársaim!

Őszinte szívvel nyugtattam meg őket! Május közepén már teljesen biztos voltam benne, hogy a mama a Päng-állást nem fogadja el. Kétszer is felhívta a barátnője, és azt mondta, hogy csak „méregdrága lyukakat” talált. Ezenkívül volt nálunk a mama egyik kolléganője, és elmesélte, hogy a Pängnél állítólag „katasztrofális” a hangulat, és háromszor is gondolja meg, hogy állást változtat-e. A mama sem áradozott már arról, hogy mi mindenre fogjuk költeni azt a rengeteg pénzt, amit majd Münchenben keres!

De eljött május huszonkilencedike! Gyanútlanul megyek haza az iskolából. Svetlana, a házvezetónőnk éppen a bejáratnál mos fel, és szól nekem, hogy a túrós rétes fél óra múlva elkészül, akkor ehetek egy jó nagy adagot. Lelkesen bólogatok, mert Svetlana rétese egyszerűen csúcs. Majd láb-

ujjhegyen átlibbenek a felmosott kövön a postaláda felé, mert látom, hogy egy táviratcímke van ráragasztva. Egy képeslapot kaptunk a nagytól, aki élete alkonyát Mallorcán tölti, néhány reklámszemetet, két levelet a banktól és egy táviratot. A táviraton nagyon elcsodálkozom. Ki küld mostanában ilyesmit, amikor telefonálni vagy faxolni is lehet!

Swetlana nézi, ahogyan feltépem a táviratot, és aggódó arccal mondja.

- Mindig valami szerencsétlenségre kell gondolnom, ha táviratot látok. Sosem jelent jót!

Elolvasom, bólíntok, és azt mormogom:

- Igazad van, tényleg semmi jó nem áll benne!

Swetlana valószínűleg szeretné megtudni, hogy mi áll a sürgönyben. Általában nincsenek titkaim előtte, mert egész rendes nő. De most annyira le vagyok lombozva, hogy semmi kedvem felolvasni neki, és elmagyarázni, hogy mindez mit jelent.

Tehát bizonytalanságban hagyom Swetlanát, felszaladok a postával a lépcsőn, kinyitom a bejárati ajtót, belépek az előszobába, és úgy vágom be magam után az ajtót, hogy a huzat leröptí a fogasról a mama piros szalmakalapját. Az alsószom (ezt a rövidítést én találtam ki alsó szomszédunkra) megint biztosan a pokolba kíván, mert a csapkolódásom már az idegeire megy.

A fürdőszoba ajtaja nyitva. Látom a mamát, ahogy a fürdőkádban fekszik nagy, világoskék habokban. Minden nap sokáig fürdik, bár ez nem tesz jót a bőrnek. Felborítja a Ph-egyensúlyt, és ha az egyszer felborul, az ember sokkal könnyebben kap kiütéseket, atkás betegségeket, viszketést és hasonló undorító dolgokat. Legalábbis Holland ezt állítja! Mama viszont azt mondja, hogy számára a napi fürdő a fiatalság forrása, ellazul és regenerálódik.

Az ajtócsapódás felébreszti regeneráló bóbiskolásából. Búntudattal kiált:

- Micsoda! Már elmúlt egy óra? Azonnal megyek, és készítek egy omlettet!

Bemegyek a fürdőszobába, és az orra alá dugom a táviratot. De nincs rajta a kontaktlencséje, és a műanyag szemek nélkül engem is simán összetévesztene egy vadidegen gyerekkel. Legalábbis közvetlen közlől.

- Hát ez meg mi? - kérdezi.

- Egy távirat! - válaszolom.

- Áá, tehát a postás csengetett! - mondja. - Kitől jött?

- Münchenből küldték! - válaszolom. - A Pängtől!

Ettől a mama rövidlátó tekintete még bizonytalanná is válik.

- Hogyhogy táviratot küldenek? - mormolja. - Miért nem hívnak fel?

Hogy miért nem telefonáltak, számomra világos. A telefon nem volt bedugva az előszobai főcsatlakozóba! Mama

akkoriban mindig a szoba mellékcsatlakozójáról faxolta a cikkeit. Ez viszont csak akkor működött, ha előtte a főcsatlakozó dugóját kihúzta. Ezúttal is elfelejtette visszadugni az előszobai kábelt faxolás után. Így aztán mindenki, aki minket próbált hívni, csak az idegesítő tü-tü-tüt hallhatta.

- Már felbontottad? - kérdezi tőlem, és állig merül a világoskék habokban.

- Igen, felbontottam - válaszolom, és vigyáznom kell, nehogy idegesen remegjen a hangom.

- Olvasd fel! - kéri, és az orra hegyéig alámerül.

Belekezek:

- *Sajnos lehetetlen Önt telefonon elérni...!*

Mama állig előbukkan:

- Micsoda badarság! Egész nap itthon voltam tegnap is és ma is!

Lemondok arról, hogy emlékeztessenem a kihúzott telefonzsinórra, és olvasok tovább:

- *Az Ön hotelszobája június 1-től Schelling utcai Fortuna panzióban le van foglalva. Mielőbbi visszahívást kérünk!*

Päng

Mama sóhajt. Háromszor. Nagyon mélyen, nagyon szívből jövően. Én megköszörülöm a torkom:

- Az holnapután van!

Mamám teljesen előbújik a vízből és kiszáll a kádból. Teste mindenütt habos, de zuhanyzás nélkül veszi fel a köntösét.

- Már tegnap és tegnapelőtt is szólni akartam, drágám!

- Ezzel odamegy a mosdóhoz, és berakja a kontaktlencséjét.

- Persze, elfelejtettem, tudod milyen vagyok! A kellemetlen dolgokat mindig halogatom!

A kád szélére ülök, elengedem a táviratot, az alászáll a kék habokra. Először úszik, aztán sötét foltok jelennek meg rajta, majd szürke lesz és tottyadt, végül elmerül a vízben.

Mama pakolást tesz az arcára, és elkezd magyarázni, hogy úgy döntött, kipróbálja a Pänget. Az is lehet, hogy nem neki való. Míg ez ki nem derül, ostobaság lenne itt mindent feladni, és csomagokkal, bőröndökkel elköltözni. Ezenkívül a barátnője ügyetlen, nem sikerült lakást találnia, ezért erről is a mamának kell gondoskodnia. Így azt a javaslatot tette a Päng-kiadónak, hogy először adjanak neki négy hét próbaidőt. Ezalatt hotelben fog lakni, amit a kiadó fizet. Nyárig, a szünidő kezdetéig nem sikerült kitolnia a határidőt, mert igen kapós az állás. Sokan pályáznak rá! Nekem nem lenne nagy élmény vele együtt egy hotelben lakni, másrészt még iskola van, és azt Bécsben kell befejeznem. Ezért már beszélt is Annemi nénivel, a testvérével, aki vállalta, hogy a sulijéig magához vesz.

A magyarázat utolsó részétől oly mértékben megdöbbenem, hogy ijedtemben megcsúsztam, és a nadrágom beleért a vízbe. Annemi nagynéném ugyanis kész rémálom! Nála már csak a férje, Gusztáv bácsi borzalmasabb! Az unokatestvérem, Anna pedig egyszerűen utálnivaló! Egyedül Sofi unokatesóm oké. De ő egyébként is fekete bárány a családban, és folyton nevelni akarják.

Természetesen most kellett volna megmondanom mamának, hogy semmi pénzért nem akarok Münchenbe költözni, és az ígéretét vonja vissza! De nem akartam, hogy miattam kelljen lemondania az „álomállásról”. Ki vagyok én? Hogy szólhatnék bele az életébe? Ezenkívül a szörnyű optimista agyamban folyton az járt: Ki mondta, hogy neki tetszik a munka? Ha ott tilos a dohányzás, már holnapután visszajön! És persze lakást sem fog találni! És ha a főszerkesztő belefirkál a cikkeibe, és valamit megváltoztat, azt sem fogja elviselni! El kell utaznia Münchenbe, hogy rájöjjön, milyen ostoba ötlet volt az egész.

De hát amíg ő erre rájön, én maradjak Annemi néninél? Ezt aztán végképp nem várhatja el tőlem! Ezt valahogy mama is belátta. Számtalanszor bocsánatot kért, és szidta a nagymamát, amiért Mallorcán élvezzi az életet, ahelyett, hogy mint más rendes nagymama, az unokáját pátyolgatná.

- Senki más nincs - sajnálkozott -, akinél maradhatnál!

Hiszed te, gondoltam. De hogy hol maradhatnék anyám visszatértéig, nem árultam el. Biztos akartam lenni a dolgomban, mielőtt bejelentem.

Kilibbentem a fürdővízből, bementem a szobámba, deréktől lefelé száraz cuccot vettem fel. Mondtam a mamámnak, hogy a beígért omletről lemondok - bejelentésétől az étvágym már úgylis elment, és egyébként is találkozom van a barátaimmal. Betömtem egy túrós sütit, kirohantam a házból, elvágtattam a villamosig, és elmentem apa irodájába.

Apámnak és az üzlettársának grafikai stúdiója van. Céges logókat készítenek, illetve nagy vállalatok brosúráit és éves beszámolóit. Könyvek nyomdai előkészítésével is gyakran foglalkoznak. Mindennel, ami írással és szép kivitelezéssel kapcsolatos. Ha valaki rajzokat akar, azokat is elkészítik. De apa szerint ebben nem olyan jók.

Amikor megérkeztem az irodába, csak a társa és a fiatal asszisztens volt ott. Fogalmam sincs, mondta az üzlettárs, hol lehet az apád. Talán ebédelni ment. Amikor a papa egy „bombázóval” megy el, a pasi mindig úgy tesz, mintha semmiről sem tudna. Azt hiszi, hogy féltékeny vagyok a „bombázókra”. (Mert ő is elvált, és a lánya féltékeny a barátnőjére.)

Vártam apára. Egy jó órán keresztül. Egyébként is nagyon szeretek ott lenni, mert az asztalok mindig tele vannak festékekkel, tollakkal és szép papírokkal. Rajzoltam egy kicsit, azok ketten meg is dicsértek, és azt állították, hogy „igazi tehetség” vagyok. Nagyon feldobott, hogy az asszisz-

tens is ezt mondta. Az üzlettárs dicséreteit ugyanis nem lehet komolyan venni, ő egy vérbeli hízelgő és nagy sármőr.

Végre megérkezett apa. Elmeséltem neki, miféle „nevelőintézetbe” akar anya besuvasztani. Apa káromkodni kezdett, hogy ez az egész Päng-ügy egy nagy disznóság velem és persze vele szemben is! Ez egy szemét zsarolás mama részéről, ordította. Rám hagyja a döntést, mert tudja, hogy nem akarom ettől az esélytől megfosztani. És őt persze egyáltalán meg se kérdezi, egyetért-e azzal, hogy majd négy órát kell utaznia, ha akarja látni a lányát. Aztán azt mondta, hogy majd ő beolvas a mamának és elmagyarázza neki, hogy nekem semmi kedvem nincs Münchenbe menni!

Mondtam neki, hogy nem ez a gond, mert a mama úgyszólván be fogja látni a tévedését. Most arról van szó, hogy nem akarok Annemi nénihez menni! Elővettem a legbehízeltgöbb pillantásom, majd megkérdeztem, nem lakhatnék-e nála.

Apa eltátotta a száját, de úgy, mint akinek polipja van, és az orrán keresztül nem kap levegőt. Olyan lett, mintha egyik pillanatról a másikra becsavarodott volna. Teljesen bárgyún nézett rám, így hozzáfűztem: – Már nem vagyok csecsemő. Nem kell szoptatnod és pelenkáznod, nagyon könnyű rólam gondoskodni, észre sem fogod venni, hogy nálad lakom!

Papa bezárta a száját, és újra értelmesen nézett ki a fejéből. Aztán megköszöri a torkát és elkezdte, hogy elvileg lehetséges lenne! De persze csak elvileg! Mert pillanatnyilag sajnos minden körülmény ellene szól! Például egy órát kellene utaznom a suliba, és délben szintén egy órát vissza (valójában csak negyven percet)! És még ágya sincsen, ahol aludhatnék! És mostanság hegyekben állnak a munkái, mindennap éjfélig robotol! És a mama úgyszintén ellene lenne! És Annemi néni igazán elfogadható személy! Szofi és Anna

pedig igazán kedves gyerekek! Sőt még Gusztáv bácsit is el lehet viselni, ha az ember egy kicsit igyekszik. Mindezt szemrebbenés nélkül. Bár előtte mindig azt hangoztatta, hogy nincs még egy ilyen borzalmas család a földön. Mérhetetlenül csalódott voltam! Nemcsak azért, mert lassan semmi sem menthetett meg szörnyű rokonaimtól. Leginkább a papában csalódtam! Hogy ezzel rukkoljon elő, ezt nem vártam tőle. Annyira megzakkantam, hogy nem is próbáltam meggyőzni.

Felpattantam:

– Figyu! Csak egy kérdés volt! – vetetem oda, és kirohantam az ajtón. Apa utánam kiabált, hogy maradjak még, ezt meg

kell beszélünk. Azt hiszem, még a lépcsőházba is utánam szaladt. De hát bennem is van büszkeség, ami azt mondatta velem, hogy füttyüljek egy olyan apára, aki teljesen lehal ijedtében, amikor a lányának szállást kellene adnia!

A barátaim, Polli, Lizzi és Lorenzo is elképesztőnek tartották, hogy szörnyű rokonaimhoz költözzem. De nekik elsősorban az volt a lényeg, hogy ne tűnjek el, másodsorban velük úgysem lehet ilyen problémákat megbeszélni. Ők kétharmados-gyerekek, és az anyákról teljesen más elképzelésük van, mint nekem. Mind a hárman meg vannak győződve arról, hogy az anyák csak azért vannak, hogy az apákról és a gyerekekről gondoskodjanak, és mindig a kedvükben járjanak. Ezért szólják meg az én mamámat, azt állítva, hogy biztosan nincs minden rendben vele, ha engem ilyen gondokkal terhel. Önző és csak saját magára gondol, rám nem. Amikor megpróbáltam nekik elmagyarázni, hogy a mamámmal minden oké és hogy nem önző, mindig veszekedni kezdtünk. Elsősorban Lorenzo nem értette, miért védem mindig a mamát. Ő ugyanis otthon egy valóságos kis basa. Lépten-nyomon kiszolgáltatja magát, a szülei úgy táncolnak, ahogy ő füttyül. Már akkor is mindig örülten ingatta a fejét, amikor iskolából hazafelé menet bevásároltam az ebédhez: – Az anyád annyira rosszul osztja be az idejét, hogy nem ér rá bevásárolni? – kérdezte tőlem gyakran. Az övé titkárnő és sokat túlórázik, mégis mindig ő maga vásárol be! Az pedig, hogy szükség esetén néhány ruhát ki is vasalok magamnak, teljesen összezavarta. Szerinte ezt egy tizenegy éves gyerektől, legyen bármilyen nemű is, nem lehet elvárni. Ha a mamám nem akar időt szánni a vasalásra, nem lett volna szabad gyereket vállalnia. Lorenzo tényleg úgy gondolja, hogy egy anyának mindent meg kell tenni a gyereké-

ért, de a gyerek semmire sincs kötelezve. A Päng-ügyben természetesen azon az állásponton volt, hogy állati benga vagyok, amiért a saját kívánságaimat nem mondom el, ezért én magam vagyok a hibás, ha nem az történik, amit akarok.

Hogy miért is „jártam” annak idején egy olyan alakkal, akinek ilyen nézetei vannak, ma sem tudom. Papa szerint, azért voltam belezúgva, mert nagyon jól néz ki. De a lehen-gerló külső engem sohasem vonzott. Talán inkább így festett a dolog: Mivel Lorenzo helyes srác, az osztályunkban minden lány szerelmes volt belé. Beleértve engem is. És én teljesen odavoltam, hogy éppen engem részesített a kegyeiben.

Mindenesetre ezek után nem beszéltem a dologról Pol-lival, Lizzivel és Lorenzóval. Egyébként a mamával sem. Idő sem volt rá. A két nap örült gyorsan eltelt. Mama pakolt és folyton telefonált. A félbehagyott munkákat is el kellett intéznie. Esténként pedig a kollégáival ment szórakozni. Tulajdonképpen mit is beszélhettem volna meg vele? A mamám gyakran idéz egy közmondást, ami úgy hangzik: Meg nem tojt tojásan nem kell kotlani! De a megtojt tojásan sem érdemes sokáig ülni. Viszont az a tojás, amit nekem tojtak, nem kelt volna ki, akármeddig ülök is rajta. Még az sem segített volna, ha elkezdek a homokban kapirgálni!

2. fejezet

amelyben bátran igyekszem megfelelni a lehetetlen elvárásnak, de az megghiúsul egy kilónyi cseresznye magja és egy süni miatt.

Rém rendes rokonaim egy sorházban laknak a város szélén, tőlünk mindössze két villamosmegállóra. Itt az előkertek zsebkendőnyi, a hátsókertek pedig törölköző nagyságúak. Persze a lakások beosztása is rossz. A nappali örült nagy, a két gyerekszoba viszont szörnyű kicsi. Épphogy befér egy ágy, egy miniíróasztal és egy szék. Olyanok, mint a jobbfajta börtöncellák. Bár van a házban egy vendégszoba is, abban egy vendég sem aludhat, mert Gusztáv bácsi ott tárolja a különféle gyűjteményeit. Söröskupakokat, gyufásdobozokat, ólomkatonákat és érméket gyűjt. A mennyezetig érnek a dobozok és a kartonok, tele Gusztáv bácsi ereklyéivel. Így aztán Annemi néni úgy döntött, hogy a Szofi szobájában fogok lakni. Egy vendégmatracon, amit esténként Szofi ágya elé rakunk. Tudomásul vettem, úgyis azt gondoltam, ez a legjobb hely ebben a rémes házban!

Mama és Annemi néni május 31-én 19 órára tervezték „átadásomat”.

- De gyertek pontosan - mondta Annemi néni a mamának - nehogy megzavarjátok a vacsorát!

Mivel mindent, amihez nincs kedvem, csigalassúsággal csinállok, kész örökkévalóságig tartott, amíg összepakoltam, így csak nyolc után érkeztünk meg.

Szofi nyitott ajtót.

- A többiek - mondta - éppen esznek, és nagyon mérgesek, amiért késtetek.

Szofit éppen „eltiltották az asztaltól”, mert a rizibiziből a nadrágzsebébe csempészte a borsót. Ugyanis utálja. De Gusztáv bácsi ragaszkodik ahhoz, hogy mindent meg kell enni, ami a tányéron van. És persze Anna, a kis dög észrevette a borsócsempészést, és beárulta a testvérét. Anna unokatestvéremnek az árulkodás a kedvenc foglalatossága. Nemcsak otthon, az iskolában is.

Mama sűrű bocsánatkérések közepette nyomult a napaliba. Én Szofival rögtön a kuckójába mentem, hogy személyre vegyem éjszakai menedékhelyemet. Mivel a mamám sem ad sokat a jó modorra, elfelejtette megszűgni, hogy előbb talán üdvözlőm kellene Gusztáv bácsit és Annemi nénit. (Anna az elkövetkező napokban tízszer is felemlgette, hogy micsoda bunkó vagyok, mert még a kezemet sem emeltem fel üdvözlésül!)

Szofinak adtam egy tábla csokit a vésztartalékomból. Azért, hogy kicsit csillapítsa korgó gyomrát. Szofi nagylelkűen felajánlotta nekem az ágycsón, ő pedig a matracon akart aludni. Ezt természetesen elutasítottam. Ha úgyis rosszul érzem magam, akkor már legyen igazán rossz, mondtam magamnak.

Ha már úgyis padlón vagyok, akkor aludjak is a padlón!

Szofi tényleg mindent megtett, hogy jól érezzem magam. Mindig azt mondogatta, mennyire örül, hogy itt vagyok. Az én hangulatom mégis egyre csak romlott és romlott, mert a szoba ablaka nyitva volt, és a Szofi szobája alatt volt a nap-pali terasza. A teraszajtók nyitva voltak, és mindent hallottam, amit mama Gusztáv bácsival és Annemi nénivel beszélt. Mama alázatosan kérte őket, ne próbáljanak meg mindent kijavítani, amit ő a nevelésben elrontott. És Gusztáv bácsi bájgúnár hangon mondta, hogy nem várnak el tőlem többet, csak azt, hogy alkalmazkodjam az itteni életformához. Annemi néni felháborodottan kiabált, hogy nem kellene őt ilyen „szörnyetegnek” feltüntetni! Hiszen a saját lányait is rendesen neveli! Aztán mama még azért is szabadkozott, hogy a „jó magaviselet” sajnos nem tartozik „legfőbb erényeim” közé! Gusztáv bácsi ezek után felvilágosította arról, hogy a jó viselkedés nem tehetség kérdése, hanem állandó gyakorlás eredménye, amit a szülők irányítanak. Aztán különös bűgást hallottunk, és Szofi azt mondta, most fejezték be a vacsorát. Az a furcsa bűgó hang az asztali porszívó hangja, amivel az apja minden étkezés után összeszedi a morzsákat az asztról.

Asztali porszívó! Hogy a morzsákat eltüntessék! A mama biztosan a zárt osztályra küldött!

A búcsúzkodást hősiesen álltam. A mama miatt sokkal szomorúbb voltam, mint magam miatt. Teljesen összeomlott, bántotta a lelkiismeret. Hogy mindkettőnket megvigasztaljon, egymásnak teljesen ellentmondó dolgokat hordott össze: hogy Münchenben biztosan hamarosan talál lakást, és hogy talán egy hét múlva már itthon is lesz, hogy talán az iskolából hamarabb el is mehetek, rögtön a konferencia után, amikor már biztosak a jegyek, hogy ő ezt majd telefonon megbeszéli az igazgatónővel, és engem is naponta

háromszor fog hívni, és a papa is többet fog foglalkozni velem! Ezt a papa ígérte neki! Mindezt teljesen idegesen, fejét kapkodva hadarta el. Szegény majdnem elsírta magát! Nem akartam a dolgát még jobban megnehezíteni, így csak annyit mondtam hűvösen: – Most már menjél! – És legjobb színészi képességeimet bevetve hozzátettem: – Ami nem pusztít el minket, az megerősít! – Ez egy örült közmondás a náci időkből, amit nagymamámnak kellett megtanulnia a népiskolában.

Mama készpénznek vette színészi teljesítményemet, nagyjából összeszedte magát, és elment. Annyira ki voltam borulva, hogy ledobtam magam a vendégmatracra, és csak aludni akartam. Ám mielőtt ezt megtehettem volna, meg kellett hallgatnom Anna unokahúgomat a reggeli fürdőszoba-beosztásról, miszerint én hét óra öt és hét óra tizenöt között foglalhatom el a helyiséget, és a tíz percet egy másodperccel sem léphetem túl, mert utánam ő következik, és nem akar miattam kapkodni a fogmosással.

Érdeklődtem, hogy van-e WC-beosztás is. Sosem lehet tudni egy ilyen családnál! De Szofi azt mondta, hogy az nincsen, bár kellene, mert Anna mindig órákat tölt a klotyón. Folyton szorulása van. De nem is csodálkozom rajta, mert borzasztóan fösvény! Apa olvasta egy érdekes könyvben, hogy a fösvény embereknek gyakran van székrekedésük, mert semmitől sem tudnak megválni, még attól a megemészthetetlen maradéktól sem, ami abból keletkezik, amit magukba tömnek!

A következő hét részletes leírásától eltekintek. A hét minden egyes napja unalmas volt, nyomasztó és vacak. Reggelente mosakodás nélkül mentem iskolába, mert én az a típus vagyok, akinek idő kell, amíg ki bír mászni az ágyból, így

aztán a fürdőszobai időpontjaimat mindig lekéstem. A kárörvendő Annával a mosdó előtt találkoztam, aki a tükörben fogkrémes szájjal adta tudtomra:

- Aki nem érkezik időben, annak várnia kell egy másik időpontra!

Ilyen persze nem akadt, mert Anna után Gusztáv bácsikám következett, és amikor ő végre elkészült, már indulnunk kellett.

Lorenzóval – aki mindig elkísért kiállhatatlan rokonaim házáig – minden délben egy gesztenyefa árnyékában ücsörögtünk a padon. Szerettünk volna egy kicsit beszélgetni, de Anna idétlen járásával rögtön felbukkant, és krumpliorrát felhúзва előadta:

- A mama küldött. Már rég elmúlt egy óra, csak rád várunk az ebéddel!

Délutánonként, amikor szerettem volna Lorenzóval, Pollival vagy Lizzivel találkozni, Annemi nénikém kijelentette, sajnos nem engedhet el, mivel jelenleg ő felel értem. Csavargásaimra, „züllött életemre” addig ne is gondoljak, amíg neki kell vállalnia a felelősséget értem. Persze nem a „züllött” szót használta, de arra gondolt.

Esténként – én a földön, Szofi tőlem balra, háromtenyérnyi takaró a derekamon – folyamatosan azt hajtogattam: Kibirni! Kibirni! Kibirni! Nem tart örökké! És te még viszonylag jó helyzetben vagy! Szegény Szofinak ezt még legalább nyolc évig el kell viselnie! Bár neki talán nem is esik annyira nehezére, hiszen nem ismeri a különbséget, nem tudja, milyenek a normális szülők.

Papát egész héten egyetlen alkalommal sem láttam! Bár telefonált és találkozni akart velem, én elutasítottam. Még mindig nagyon mérges voltam rá!

Rokonaimnál való tartózkodásom nyolcadik napján sorsdöntő vétséget követtem el. Az egész úgy kezdődött, hogy Szofi és én megéheztünk, és kiosontunk a konyhába, hogy valami harapnivalót készítsünk magunknak. Étkezések között a nénikém házában szigorú evéstitalom van. Gondolom azért, hogy biztosan elfogyjanak azok a furcsaságok, amiket főz. A konyhában egy tálban gyönyörű, sötétbordó cseresznyét találtunk. Kivettem egyet, elmajszoltam, majd megmutattam Szofinak, hogyan lehet cseresznyemaggal „célbaköpní”. A második cseresznyénél megmutattam, miként lehet a mutató- és a hüvelykujj közül „célbafricskázni”. Szofi is próbálgatta, de elég ügyetlen volt. Ezért a célbaköpést és a célbafricskázást igen sokszor meg kellett ismételnem, neki pedig sokszor kellett utánoznia. Majdnem az összes cseresznye elfogyott, mire végre tökéletesen elsajátította a mutatványt. A konyha úgy nézett ki, mint egy véres csatamező!

Éppen kezdtük eltakarítani a disznóólat, amikor Annemi néni belépett a konyhába. Egyszerűen hisztérikus ordítórohamot kapott. Hiába mondtam neki, hogy már éppen elkezdtünk volna takarítani! Egyáltalán nem figyelt ránk. Azt a barátságos ajánlatomat, hogy saját pénzemen veszek egy másik adag cseresznyét, szintén nem vette jó néven. Teljesen megközelíthetetlen volt! Egyfolytában csak rikácsolt, hogy azonnal takarodjunk ki a konyhából, és hogy elfelejthetjük a cseresznyés rétest, amit vacsorára akart sütni, és hogy ma már látni sem akar minket! Tűnjünk el a szeme elől! És a szobánkból ki se jöhetünk! És Szofitól megvonja a zsebpénzét a következő két hétre, azért, hogy vonja le a következtetést, és tanuljon az esetből! A fúria valószínűleg tőlem is szívesen elvont volna valamit, de először is még nem kaptam tőle semmit, másodszor pedig vélhetően nem

mert a testvére lányára vonatkozó speciális nevelési intézkedéseket bevezetni. Persze attól eltekintve, hogy fenyegetően felemelte a mosogatórongyot, kifejezve, hogy még egy szó, és hozzám vágja.

Így aztán megkezdtük szobafogságunkat. Szofi bocsánatot kért tőlem. Úgy érezte, mindenért ő a felelős. Tudhatta volna, hogy ilyesmi az ő családjában nem megengedett. Ezt persze időközben már én is észrevehettem volna! Mindamellettszámomra továbbra is rejtély, miért viselkedik így Annemi nénikém. A cseresznyemag-köpködést és -fricskázást nekem a mamám tanította. Azt is elmesélte, hogy amikor gyerekek voltak, Annemi nénival versenyeket is rendeztek. És hogy legtöbbször a néni nyert. Hogy lehet az, hogy a cseresznyemagtorna egykori győztese hisztérikus rohamot kap, amikor az őt követő generáció ebben a sportágban gyakorol egy kicsit?

Estig Szofi szobájában gubbasztottunk, és fogadást kötöttünk, hogy hívnak-e majd minket vacsorázni. Szofi a NEM mellett volt. Olyan vétségek esetén, amiket szobafogsággal sújtanak, a büntetésbe beleértendő a „vacsora nélkül az ágyba” is. Én ezt múlt századi rendelkezésnek tartottam, amit még Annemi néni sem vethet be. Gusztáv bácsikámból kinéztem ezt a fajta megtorlást, de mivel fogadni csak két ellentétes vélemény esetén lehet, így én az IGEN mellett voltam.

Egyikünk sem nyert. Pontban hét órakor Anna bejött egy tálcával, rajta két vajas kenyér és két pohár víz. Tehát: se közös vacsora, se vacsora nélküli lefekvés!

Ahhoz, ami ezután következett, szükség van egy kis előzetes magyarázatra. A mamám rendkívül szereti a közmondásokat és szólásokat. Folyton újabbnál újabb „aranyköpésekkel” jön haza. Amelyik éppen legjobban tetszik neki, az

egy időre a szavajárásává válik, és minden megfelelő és nem megfelelő alkalommal beveti. És erre már én is rászoktam. A mama legutóbbi kedvenc szólása még a Münchenbe való lelépése előtt így hangzott: „Pardon, szólt a süni, és lemászott a súrolókeféről!” Őszintén szólva ennek az aranyköpésnek a mélyebb értelmét nem gondoltam át. Csak anynyit értettem belőle, hogy akkor lehet használni, ha az ember valami rosszat mondott vagy tett.

Betoppant tehát Anna a tálcával, levágta fegyencadagunkat az íróasztalra, és tanár néni hangon elkezdte:

- Tessék, cseresznyés rétes a kedves unokatestvérünk miatt nincsen!

Felemelkedtem tábori fekhelyemről, és azt mondtam:

- Miattam? De hiszen én akartam cseresznyét venni! A saját pénzemből!

Anna forgatni kezdte a szemét, felhúzta krumpliorrát, és így szólt:

- Hát a te pénzedre aztán végképp nincs szükségünk!

Válaszként találónak éreztem a süni-kefe szólást, és elmondtam.

- Micsoda? - kérdezte Anna, arcára fagyott grimasszal és roppant bárgyún bámult rám.

Szofi elismételte:

- Pardon, mondta a süni, és lemászott a súrolókeféről!

Anna még egy másodpercig bambán bámult, majd megfordult, és kirohant a szobából.

Alig fél perc múlva Gusztáv bácsikám rontott be, és rám förmedt, hogy megtiltja a trágár beszédet. Ha még egyszer ilyesmit hall, sógornője kereshet új szálláshelyet utódjának. Szofi pedig ne utánozzon ordenáre dolgokat, különben megnézheti magát!

Egy szót sem értettem az egészből, Szofi is teljesen össze

volt zavarva. Természetesen tagadtam, hogy bármilyen trágárságot mondtam volna, és Szofi is megerősített, hogy ő sem ismételt semmi ordenaré dolgot. Akkor persze nyá-
vogós hangján megszólalt Anna:

- De igen! Nehogy letagadjátok! Azt a sündisznósat!

- Mi van abban trágár és ordenaré? - kérdeztem, és Gusztáv bácsinak is el akartam mondani a szólást. De nem jutottam tovább a pardonnál, mert bácsikám rögtön rám ordított:

- Fogd be a szád!

Ilyen könnyen nem hagyom ám magam elhallgattatni! Nem vagyok én Szofi! Úgyhogy visszaordítottam:

- Nincs ebben semmi trágárság! A mamám tízszer is elmondja egy nap! Magyarázd el nekem, mi ebben az ordenaré!

Persze nem magyarázott el semmit, csak egy kicsit nyugodtabb hangon hozzátette:

- Mindenesetre még egyszer meg ne halljam, amíg nálunk laksz! Megértetted?

- Nem, nem értem - mondtam -, nem vádolhatsz meg úgy, hogy meg sem magyarázod a dolgot!

Mire ő:

- Hogy mit tehetek és mit nem, azt nem te fogod előírni nekem! - Ezzel sarkon fordult, és Annával a nyomában elvonult.

Amikor a dühtől majd szétrobbanva a két kiállhatatlan után néztem, akkor esett le, hogy mi lehetett trágár a süneke megjegyzésemben! Valószínűleg az, hogy a süni a kefét egy sünlánnyal keverte össze! Erre korábban nem gondoltam, mert jobb dolgom is volt annál, minthogy a sünszexen agyaljak!

Én tényleg nem az a típus vagyok, akinél - ahogy az apám mondja - hamar eltörik a mécses. Csak nagyon ritkán

sírom el magam. De ezen az estén úgy zokogtam, mint egy hülye. Olyan elhagyatottnak és erőtlennek éreztem magam! Olyan kiszolgáltatottnak és magányosnak! Szofi megpróbált vigasztalni. Szerinte Gusztáv bácsi észrevette, hogy nem is értem, mi a trágár a sün-kefés beszólásban. Különb-
ben nem ment volna el olyan gyorsan. Ő ismeri az apját! Ezt szokta tenni, ha érzi, hogy igazságtalan volt. Bevallani nem tudja, de holnap biztosan újra kedves lesz velem.

Éjfél után – Szofi már aludt, az én orrom meg kétszere-
sére duzzadt, a szemem pedig bedagadt a sok bőgéstől –
elhatároztam, hogy nem adok Gusztáv bácsinak több lehe-
tőséget a „kedvességre”! Megesküdtem, hogy egy napot
sem maradok tovább ebben a rémes házban! Lábujjhegyen
leosontam a halba, a telefonhoz. Háromszor egymás után
tárcsáztam apa számát. Minden egyes alkalommal sokáig
hagytam kicsöngeni, de senki nem vette fel. Mégsem vol-
tam benne biztos, hogy a papa nincs otthon. Hogy senki ne
zavarja alvás közben, néha kihúzza a telefonzsinórt, mielőtt
lefekszik.

Hajnali ötkor, amikor még mindenki aludt, újból meg-
próbáltam. Sikertelenül! Fél hatkor felkelt Annemi néni,
akkor már nem mertem a telefonhoz menni.

Ez volt az első alkalom, hogy sikerült kihasználni a
fürdőszobás időpontomat. Már nagyon időszerű is volt! A
piros orromat és a szétsírt szememet sokáig kellett hideg
vízzel kezelnem, mire nagyjából normálisan néztem ki.

A reggelinél Gusztáv bácsi tényleg kedves volt velem.
Ez abban nyilvánult meg, hogy odatolta elém a lekvárt, és
jóságosan megjegyezte:

– Vegyél csak! Málna! A nagynénéd maga szedte!

Szofi boldogan rám kacsintott, amivel azt akarta kifejezni:

– Na látod, ismét minden rendben! – De én nem vagyok

kutya, és Gusztáv bácsi nem a gazdám, hogy elégedetten csóváljam a farkamat, ha méltóztatik leereszkedni hozzám!

Iskolába menet Szofival minden telefonfülkénél megálltunk, hogy megkíséreljem apát elérni. Hiába! A második szünetben kell megpróbálnom, mondtam neki. Kilenc után megy az irodába, akkor biztosan elérem!

Szofi szerint semmi értelme, ha már egyszer úgylis kijelentette, hogy nem akar magához venni. Unokatesóm egyszerűen maga mellett akart tartani. Valahol megértettem, legalább egy rokonlélek is lenne vele abban a kaszárnyában.

- Most meg kell tennie - erősködtem. Teljesen biztos voltam benne, hogy ha sutba dobom a büszkeségem, és könyörgök neki, apa be fogja látni, hogy muszáj. Még soha, egyetlen igazi kérésemet sem utasította vissza!

Az első órán tükön ültem. Matek volt Kékcinkével, és most még ahhoz sem volt kedvem, hogy bosszantsam. Ez megzavarta egy kicsit. Percenként félszeg pillantásokat vetett felém. Fél kilenckor nem bírtam tovább.

- Elnézést, ki kell mennem, rosszul érzem magam - azzal kirohantam az osztályból, le a földszintre, a telefonhoz. Az üzenetrögzítőre rámondtam, hogy háromnegyed tízkor ismét telefonálok, és papa ne menjen el addig, amíg nem beszélünk, mert életbevágóan fontos! Aztán visszamentem a terembe, és továbbra is tükön ültem. Kékcinke már nem pislogott rám bizonytalanul. Megvolt rá a magyarázat, miért tud nyugodtan órát tartani, anélkül, hogy megzavarnám.

A barátaimnak természetesen elmeséltem a történeteket és azt is, hogy semmi esetre sem megyek vissza Gusztáv bácsiékhoz. A tízórás szünetben lekísértek a telefonhoz. Amikor odaértünk, már egy négyfős kis csapat várt a sorára. Lorenzo kiharcolta, hogy előre engedjenek.

- Élet-halálról van szó - kiabálta. Az első lánynak, aki épphogy leemelte a kagylót, kivette a telefont a kezéből, és az enyémbé nyomta. Amíg telefonáltam, a kiscsaj egyfolytában nyavalygott, hogy legalább a pénzét adjuk vissza.

Az irodában csak az üzlettárs volt bern. Azt mondta, apa ma egyáltalán nem megy be. Holnapig szabadságot vett ki. Valahová Karintiába ment. És persze ott nem lehet elérni, mert a mobilját megint az asztalán hagyta.

Apa állandóan megfélekedzik a mobiljáról.

- Tudat alatt szándékosan - mondja. Egyszerűen ki nem állhatja.

A társa megkérdezte, esetleg ő tudna-e segíteni.

- Sajnos nem - válaszoltam, visszaraktam a kagylót, és odaadtam a mögöttem álló, még mindig nyavalygó lánynak a pénzt.

- Na, egy éjszakát még csak kibírsz - biztatott Lorenzo, amikor felmentünk a terembe.

Makacsul ráztam a fejemet, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Persze hogy kibírhattam volna még egy éjszakát a nénikémnél. De akkor ez számomra teljesen elképzelhetetlennek tűnt. Annyira belelovalltam már magam, és olyan pánikba estem, hogy meg voltam győződve, ha még egyszer be kell lépnem abba a borzalmas házba, elpusztulok.

Polli látta, hogy teljesen kétségbe vagyok esve. Felajánlotta, hogy ma éjszaka aludjam náluk. De Lizzi úgy gondolta, ha Polli elmeséli a szüleinek, hogy miért vitt magával, akkor ők úgyis el fognak küldeni. Ha pedig nem meséli el nekik, és a rokonaim riadót fújnak, nagyon kellemetlen helyzetbe hozzuk Polli szüleit. Merthogy az is büntethető, aki szökött kiskorút vesz magához. Nem tudom, hogy ez tényleg így van-e, de semmiképp sem akartam Pollinak bajt okozni, ezért visszautasítottam az ajánlatát.

A hátralévő három órában egyfolytában azon kattogott az agyam, hol maradhatnék addig, amíg a papa visszajön. Először természetesen a saját lakásunk jutott eszembe. Persze éjszaka nem szívesen vagyok ott egyedül, mert folyton recseg a padló, és mindig azt hiszem, hogy valaki járkal a szobákban. De a mostani helyzetemben elárvult otthonunk, recsegős padlójával, maga volt a paradicsom. És a lakáskulcs az iskolatászkámban! A bökkenő csak az, hogy Svetlanánál is van kulcs. Viráglócsolásra és portörlésre. Ha délben nem érkezem meg Annemi nénihez, és még este sem vagyok ott, logikus, hogy rögtön otthon fognak keresni. Egyből Svetlanához rohannak, hogy kinyitassák a lakást! Én pedig nem vagyok az a mesebeli kisgida, aki az óraszekrénybe bújik.

Aztán eszembe jutott, hogy apának van a lakásához pót-kulcsa az irodában. Eszembe villant, hogy bemehetnék, és titokban megszerezhetném. Aztán ezt az ötletet is elvetettem, mert fogalmam sem volt, hogy a sok íróasztalfiók közül melyikben lehet. És az üzlettárs előtt az összes fiókot titokban átkutatni, eleve lehetetlennek tűnt!

Ezután következett az az ötletem, hogy felhívom a nagymamát Mallorcán, és megkérem, hogy a következő géppel repüljön haza. De az első probléma az volt, hogy ma estig már biztosan nem érkezne meg Bécsbe, másrészt pedig – bár a nagymama különben makkegészséges – sajnos nagyothall. Kivált telefonban. Ráadásul a mallorcai vonal sem mindig a legjobb. A nagyfi talán meg sem értené, mit akarok tőle.

Végül az ötödik órán kitaláltam a megoldást! Német-óránk volt, Huber tanár úr éppen arról tartott előadást, hogy egy művelt ember nemcsak írásban, hanem a beszélt nyelvben is inkább az egyszerű múltat használja az összetett helyett, ekkor hirtelen eszembe jutott: elmegyek a mamához Münchenbe! Mire odaérek, este lesz! És ha ott állok

előtte a Fortuna hotelben, már nem varázsolhat vissza egyszerűen Bécsbe!

Halleluja, óriási kő esett le a szívemről, amikor meghoztam ezt a döntést. Teljesen megnyugodtam, a pánik és a rossz érzés elszállt belőlem. Az eszembe sem jutott, mi lesz másnap a mamánál. Ezt, úgy véltem, neki kell majd kitálatnia. Egy kicsit reménykedtem abban, hogy egyszerűen hazajön velem Bécsbe, és az egész München-rémálmot elfelejti. Amikor az ötödik órától kicsengettek, és Huber kibatlyogott az osztályteremből, két-két puszival elbúcsúztam Pollitól és Lizzitől. Lorenzo is kapott egyet. Egyébként ez volt az első puszi, amit adtam neki. Pollitól tíz schillinget, Lizzitől tizenötöt, Lorenzótól meg harmincat kaptam – nála mindig van suska –, mert nem tudtam pontosan, mennyi pénz van otthon a perselyemben, és hogy az elég lesz-e a jegyre Münchenig. Fogalmam sem volt, mennyibe kerülnek a vonatjegyek! Aztán hazarohantam, bevágtam a táskám a sarokba, bedobáltam néhány ruhát a hátizsákba, kivégeztem a malacperselyt, soványka tartalmát a pénztárcámba tettem, az iratok közül kivettem az útleveletem, és felhívtam a vasúti információt.

A következő intercity negyven perc múlva indult. Az azutáni már csak este, úgyszólván gyorsan elrohantam otthonról.

Miután nem voltam túl vastag, nem mertem taxit hívni, és loholtam a villamosig. Nagyon rendes volt, azonnal jött. Négy megálló után át kellett szállnom. Az már kevésbé volt rendes. Csak toporogtam kilenc hosszú percen át.

Az állomáson, a pénztárak előtt hosszú sorokban álltak az emberek, az én vonatomból indulásáig pedig már csak 6 perc volt! Összeszedtem minden bátorságomat, odamentem az első szimpatikus pénztárhoz, és az éppen sorra következő férfihoz fordultam:

- Kérem, engedjen előre, különben lekésem a vonatom!

A férfi tényleg előreengedett. Három perc múlva megvolt a jegyem. És milyen sokba került! Csak egy kis apróm maradt.

Felrohantam a mozgólépcsőn, futtomban rápillantottam a táblára, hogy melyik vágányról indul a vonatom, vágattam volna a kilences vágányhoz, de egy japán turistacsoport szekrény nagyságú bőröndökkel elállta az utamat. Végül az utolsó kocsi hátsó ajtaján még gyorsan beprésem magam, mielőtt az ajtó becsukódott és a vonat elindult. Hütteldorf-Hackingig csak a WC-ajtót támasztottam, és próbáltam kifújni magam. Aztán lassan elindultam előre, át két első osztályú vagonon. A harmadik kocsi már másodosztály volt. Kinéztem az egyik fülkét, ahol csak egy idős hölgy és egy úr volt. Az ablak mellett ültek. De az idős úr rögtön felállt, és így szólt:

- A gyerekek szívesen ülnek az ablaknál!

Udvariasan megköszönve elfoglaltam a helyét. Ő a hölgy mellé telepedett, aki bonbonnal kínált. Ezt még udvariasabban köszöntem meg. Egy fél vajás kenyéren kívül - málnalekvár nélkül, mert abból Gusztáv bácsi kedvessége ellenére azért sem vettem - ma mást még nem „látott” a gyomrom. Ráadásul az átvirrasztott éjszaka után holtfáradt voltam!

A férfi megkérdezte: - Hová utazik, kisasszony, így teljesen egyedül?

- Münchenbe - válaszoltam -, és mivel úgy gondoltam, pontosabb magyarázatra lenne szükség, hogy ne tekintsenek szökevénynek, még hozzáfűztem: - Az unokahúgom keresztelőjére utazom. Ugyanis van egy felnőtt nővérem! - Aztán eszembe jutott, hogy azt is el kellene magyaráznom, miért utazom egyedül, ezért így folytattam:

- A szüleim már Münchenben vannak, mert a szülés nagyon nehéz volt, a nővérem életveszélyes állapotba került!

Akkor eszembe jutott, hogy a szüleim biztosan nem hagytak volna egyedül Bécsben, így hozzáfűztem:

- Eddig a nagymamámnál voltam! - De ennek a nagymamának is el kellene utaznia Münchenbe a dédunokája keresztelőjére, ezért még hozzátettem:

- A nagymamám nem akart jönni, nem szereti a nővérem férjét, mert lángvörös a haja. És most sajnós az unokahúgomnak is vörös a haja, és a nagymama annyira babonás, hogy azt hiszi, ez az egész családra bajt fog hozni!

Tudom, hogy amit összehordtam, totál zagyvaságnak tűnik, de annyira fáradt voltam és úgy túlpörögtem, hogy a fantáziám teljesen magával ragadott.

Hogy az idős házaspár bevette-e a lökött dumát, nem tudom. A dzsekit, amit az ülés fölé akasztottam, a fejemre húztam. Be akartam pótolni az elmaradt alvást. Már majdnem elaludtam, amikor belém hasított az érzés, mit mondok majd a határon, ha a vámós megkérdezi, tacskozó lételemre hogyhogy egyedül utazom? Neki nem adhatom be a vörös hajú unokahúg-mesét!

Előszedtem maradék gondolkodóképességemet, elhúztam a dzsekit az arcomból, a hátizsákból előkotortam az útlevelem, letettem az ablak melletti kis asztalkára, és azt mondtam az idős hölgynek: - Kérem, ha esetleg a határon még aludnék, legyen szíves mutassa meg a vámósoknak az útleveletem!

- Addig még három óra - nevetett a hölgy.

- Ha én egyszer lecsukom a szemem, úgy alszom, mint a bunda - mondtam. Az idős nő ismét nevetett és bólintott. Megkönnyebbülve húztam újból fejemre a dzsekit, becsuktam a szememet. Ha szerencsém van, a vámósok azt hiszik, az idős pár unokája vagyok, és nem faggatóznak. Aztán elaludtam.